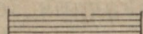

Ugy nézzétek a magyar lobogót,
 Egy boldog nemzet büszke disze volt.
 Ma csonkaságunk fájdalmas jele,
 A szél a múltba sirva int vele.
 A négy folyóból csak kettő maradt,
 Rab nemzet él a hármass heggy alatt,
 Szent koronánk nagy elődök után
 Ma nem ragyog király fején Budán.

Mert végzetünk, hogy országunk felett
 Csapkodja hullámát nyugat, kelet,
 S mint örvénylő habokon hősi kar,
 Ugy küzdjön mindig újból a magyar.
 De csalavesztés, balsors, árulás,
 Mind próba csak, hős népem, semmi más.
 És hogyha újra fölcseeng: kard ki, kard!
 Naggyá teszi még Isten a magyart!

Barcsai-Fehér Géza.

. A mi zászlónk

Megáldott zászló, emeld föl fejed,
 Nézz szét szomoru országunk felett;
 Suhogtasd meg suhogó szárnyad,
 Röpdöld keresztül roskadó hazánkat;
 Állj meg elvesztett földjeink felett
 És hozz boldog üzenetet!

Megáldott zászló, szállj a Felvidékre!
 Kérdezd meg ott, hogy áldott-e a Béke?
 Kérdezd meg: ki az, ki most szebben él,
 Akinek jobb a nem-magyar kenyér?
 Kérdezd meg s a jóhirrel visszavárunk:
 Van-e hübb testvér nálunk?

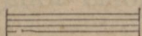
Megáldott zászló, délre is röpdülj,
 A büszke Bácska földjét szálld körül.
 Tudd meg, hogy a vidám fonókba'
 Magyarok ajkán szól-e még nóta?
 S milyen nagyra nőtt a balkáni gaz:
 És él-e még a hü vigasz?

Megáldott zászló, látogasd meg Erdélyt,
 Hol a magyar most ősi földjén vendég.
 Kiáltsd el kincses Kolozsvár fölött:
 Birják-e még a moldvai ködöt?
 Irtják-e, ki a küzdelemre gyatra?
 Várnak-e virradatra?

Megáldott zászló, gyere aztán vissza
 És szórj örömet ilthon házainkra.
 Mondd, hogy nem kell ott kés, parittyá, nyíl,
 Mert ember és föld hozzánk visszasír.
 S nagyobb erő a fájdalomnál nincsen,
 Győz gazságon, — bilincsen.

Megáldott zászló, ez a nép tied!
 Mindenki hű itt és alád siet.
 Halld hát az igaz esküt tőlünk:
 — Mig el nem jön a nagy idő, megőrözzük.
 S akkor, ha kell, — mi veled s te velünk! —
 Zászlónk, mindnyájan elmegyünk!

Gyököcssy Endre.

A magyar zászló

Magyar zászló, büszke, szép, háromszinű nemzeti lobogónk, üdvözlünk, köszöntünk; szeretettel, tisztelettel, hódolattal hajlunk meg előtted, mint édes hazánk drága, szent jelvénye előtt.

Látásodra csodálatos varázs száll meg minden igaz magyar lelket, kipirul az arc, a szem tűzben ég, a szivben lánggra lobban a honfiúi érzés, lássunk bár itt, a szűk határok között, avagy messze idegenben, tengereken túl, vagy tengereken innen.

Mert a hön szeretett édes haza képe elevenedik meg lelkünkben, ha látjuk bűvös hatásu színeid.

Benned látjuk az égbenyuló fenséges bérceket, a mélyen elterülő pázsitos völgyeket; a friss vizü forrásokat, a csörgedező csermelyt, a zord rengetegeket. Látjuk az ezüstös folyókat, az aranykalászos ékes rónaságot, a palotás városokat, a viskós falvakat, a muskátlis kicsi ablakokat s mögöttük a kedves szülőket, rokonokat, ismerőseket, jóbarátokat.

Látjuk a csendes temetőt, ahol meghalt kedveseink sirjai domborulnak s szemünk könnybe lábad... érez-